

Arrest

nr. 55 645 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de gemeente SINT-GENESIUS-RODE, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen,

2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Sint-Genesius-Rode van 14 september 2010 tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat J. VANHALST en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt België binnen op 21 augustus 2010, in het bezit van een Armeens nationaal paspoort en een Schengenvisum met een geldigheidsduur van acht dagen.

Verzoekster dient op 13 september 2010 te Sint-Genesius-Rode een aanvraag in om machtiging tot verblijf.

Op 14 september 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Sint-Genesius-Rode de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN DE VERBLIJFSAANVRAAG

Gelet op artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het verzoek om toelating tot verblijf, ingediend op 13.09.2010 door H., O.

(…)

van Armenië nationaliteit is onontvankelijk.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de wet;

Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk :

Het visum van betrokkene is vervallen

Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, § 2 van de wet bedoelde bewijzen over:

Verklaring wettelijke samenwoning + medisch attest + attest ziektekostenverzekering + uittreksel strafregister + bewijzen duurzame relatie + geboorteakte + bewijs ongehuwde staat werden niet voorgelegd

Overeenkomstig de beslissing van de minister of zijn gemachtigde die hierbij gevoegd wordt, beantwoordt de betrokkene niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de wet;

(…).”

Op 14 oktober 2010 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster ter kennis gebracht.

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

2.2. In het verzoekschrift duidt verzoekster als derde verwerende partij aan “*eventueel de gemeente Sint-Gillis*”. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing een beslissing betreft van de gemachtigde van de burgemeester van Sint-Genesius-Rode van 14 september 2010 tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Het gemeentebestuur van Sint-Gillis heeft deze beslissing niet genomen en heeft bijgevolg geen uitstaans met deze beslissing, die werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester van Sint-Genesius-Rode, zoals verzoekster zelf aangeeft in het verzoekschrift. De gemeente Sint-Gillis wordt dan ook niet aangeduid als derde verwerende partij.

2.3. De eerste verwerende partij, de gemeente Sint-Genesius-Rode, is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen.

De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* blijkt uit de bespreking van de middelen hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de bestreden beslissing kan worden vernietigd, niet wordt voldaan.

3. Over de ontvankelijkheid

Waar verzoekster in de repliekmemoirie vraagt om te horen bevelen "*Het verder administratief onderzoek te laten verderzetten bij de gemeentelijke diensten van de gemeente SINT-GILLIS*", wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat hij in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Hij is derhalve niet bevoegd om te bevelen dat een administratief onderzoek wordt verdergezet. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Geen enkel bewijs werd afgeleverd door de gemeentediensten noch van SINT-GILLES noch van SINT-GENESIUS-RODE, voor wat de in de tijdspanne van de geldigheid van het visum verzochte aangifte-inschrijving en wettelijke-samenwoningverklaring betreft ;

Bijgevolg worden volgende middelen ingeroepen :

Verzoekster stelt een beroep in tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van haar verblijfsaanvraag ;

Er is eveneens schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en dus een beoordelingsfout;

DOORDAT :

Tegenpartijen, zowel de gemeentelijke administratie van SINT-GILLES (hierna eerste gemeente genoemd) als van SINT-GENESIUS-RODE (hierna tweede gemeente genoemd) hebben de tijdige aankomstverklaring van verzoekster niet willen akteren en ook geen aandacht willen verlenen aan de gezamenlijke verklaring van samenwoning van verzoekster en de heer G. G.:

Dat in de eerste gemeente gezegd werd dat deze verklaringen (aankomst en samenwoning) in de tweede gemeente moesten gebeuren ;

Dat in de tweede gemeente aan verzoekster en heer G. G. gezegd werd dat het dossier nog niet toegekomen was, dat er moest gewacht worden .

Dat zodoende de wettelijke visumtermijn diende te verstrijken ;

TERWIJL:

Verzoekster zich op het gemeentebestuur te SINT-GILLES begaf voor 12 september 2010 voor haar aankomstverklaring van 21 augustus 2010 (aankomststempel in paspoort) ;

Dat verzoekster er zich ook begaf met G. G. voor de 'verklaring van wettelijke samenwoning;

dat ze doorgestuurd werden naar de tweede gemeente (SINT-GENESIUS-RODE) waar de verhuis gepland was :

dat daar tot grote verwondering aan verzoekster en G.G. gezegd werd dat er niets kon ondernemen worden, gezien het dossier nog niet toegekomen was van de vorige gemeente SINT-GILLIS ;

Er kon wel op 13 september 2010 geakteerd worden dat het te laat was, om zodoende een bijlage 15ter af te leveren ;

Gezien deze vaststellingen staat het vast dat zowel de eerste maar vooral de tweede gemeente hun administratieve verplichtingen niet naar behoren toepassen (verzoekers tijdig inschrijven in plaats van ze door te sturen), zodat er geen naleving is van de substantiële vormvereisten (niet tijdig willen inschrijven van de aankomst van verzoekster en het niet tijdig willen akteren van de wettelijke samenwoning, en dit allemaal binnen de geldige visumtermijn van verzoekster) ;

Tegenpartij gemeente SINT-GENESIUS-RODE haalt niets aan over deze feitelijkheden in haar motivering van bijlage 15ter ;

Gaat het om een geval van overmacht: tijd dat verloren gaat door verzending van het dossier van de ene gemeente naar de andere, tijdens de geldigheidsduur van een visum van verzoekster ? ;

Gezien de gemeentes geen bewijs van bezoek, aangifte en aanvraag afgeleverd hebben aan betrokkenen en om de waarachtigheid van de aangehaalde schending beter te kunnen onderzoeken werden nog bijlagen hierbij gevoegd (stukken 4 tot 12 waarvan detail in de inventaris) ;

Tegenpartij, minstens de gemeente SINT-GENESIUS-RODE miskent zo de werkelijkheid door in de motivering van bijlage 15ter de feitelijkheden niet neer te pennen : er is dus schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, en bijgevolg wendt het haar macht af;

Door het niet vermelden van essentiële feitelijke elementen van de zaak, het doorsturen van de ene naar de andere gemeente, begaat men een beoordelingsfout in de motivering ;”

4.2. In de nota repliceert de eerste verwerende partij (de gemeente Sint-Genesius-Rode) dat verzoekster zich voor het eerst aangeboden heeft bij de gemeente op 13 september 2010, dat zij enkel in het bezit was van een paspoort, dat zij beloofde nog dezelfde dag terug te komen met andere documenten maar zich die dag niet meer heeft aangeboden. De eerste verwerende partij wijst er tevens op dat uit de binnenkomststempel aangebracht op het visum van verzoekster blijkt dat zij op 21 augustus 2010 België is binnengekomen, dat zij een toeristenvisum voor acht dagen had en dus reeds het land diende te verlaten op 28 augustus 2010 en niet op 12 september 2010 zoals verzoekster beweert in het verzoekschrift. Verzoekster moest zich dus binnen deze acht dagen komen aanbieden bij het gemeentebestuur waar zij op dat ogenblik verbleef om een aankomstverklaring te verkrijgen. Zij heeft zich binnen deze periode niet aangeboden bij de gemeente Sint-Genesius-Rode zodat er geen aankomstverklaring kon worden afgeleverd. Bovendien verbleef het gezin op dat moment nog in Sint-Gillis.

4.3. In haar nota repliceert de tweede verwerende partij (de Belgische Staat) dat verzoekster niet weerlegt noch ontkent dat haar visum verstreken is sinds 29 augustus 2010, het staat derhalve vast dat verzoekster illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft. De verwerende partij meent dat verzoekster in haar betoog voorbijgaat aan de essentie van de thans bestreden beslissing, zij kreeg immers een antwoord op haar verzoek tot toelating tot verblijf dat zij had ingediend op 13 september 2010. Verzoekster kon onmogelijk toegelaten worden tot verblijf gezien haar visum sedert 29 augustus 2010 verstreken is en vermits zij niet voldoet aan de voorwaarden die opgenomen zijn in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verwerende partij wijst erop dat verzoekster tot nu toe niet toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden of van maximaal drie maanden, laat staan dat zij daartoe de nodige bewijzen heeft voorgelegd. Zij voegt hieraan toe dat verzoekster niet ontkent dat zij geen verklaring van wettelijke samenwoning heeft voorgelegd, evenmin als een medisch attest, een attest van de ziektekostenverzekering, een uittreksel uit het strafregister, bewijzen van een duurzame relatie, een geboorteakte en een bewijs van ongehuwde staat.

De verwerende partij stelt dat verzoeksters bezoeken aan verschillende gemeentebesturen hieraan geen afbreuk doen. Het is aan verzoekster om de nodige bewijzen te bekomen en tijdig voor te leggen, wanneer zij van mening is dat zij zich bevindt in de voorwaarden om een toelating te krijgen tot verblijf. Uit niets wat verzoekster aanbrengt, blijkt dat de beslissing zou genomen zijn op onzorgvuldige wijze, nu vaststaat dat verzoekster geen van de vereiste bewijzen en stavingsstukken heeft aangeleverd. Er werd rekening gehouden met alle stukken en feiten die voorhanden waren, verzoekster maakt het tegendeel niet aannemelijk.

4.4. In de repliekmemorie repliceert verzoekster op de nota van de eerste verwerende partij (de gemeente Sint-Genesius-Rode) en op de nota van de tweede verwerende partij (de Belgische staat) dat het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster afgegeven op 14 oktober 2010 niet de bestreden beslissing uitmaakt en dat daartegen een afzonderlijk beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Verzoekster herhaalt dat zowel de gemeente Sint-Gillis als de gemeente Sint-Genesius-Rode geen bewijs hebben afgeleverd voor de demarches die verzoekster heeft ondernomen. Verzoekster meent dat haar aankomstverklaring en verklaring van wettelijke samenwoning niet werden geakteerd en dat de gemeentes zich hebben onthouden van het tijdig verrichten van een administratieve handeling. Verzoekster heeft evenmin tijdig een aanvraag tot verlenging van haar visum kunnen indienen.

4.5. Verzoekster voert in een enig middel aan dat de gemeente de tijdige aankomstverklaring van verzoekster niet wilde acteren, evenmin als de gezamenlijke verklaring van samenwoning, zodat de gemeente haar administratieve verplichtingen niet naar behoren heeft toegepast en er geen naleving is van substantiële vormvereisten. In de repliekmemoire vervolgt verzoekster dat er sprake is van het niet verrichten van een administratieve handeling. Vervolgens zet verzoekster uiteen dat in de bestreden beslissing niets wordt aangehaald over deze feitelijkheden, deze feitelijkheden dienden minstens in de motivering te worden opgenomen zodat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden en er sprake is van een beoordelingsfout en van machtsafwendings.

4.5.1. Het beroep van verzoekster is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Sint-Genesius-Rode van 14 september 2010 tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Verzoekster vermeldt deze beslissing in de titel van haar verzoekschrift en in de conclusie vraagt zij deze beslissing te willen vernietigen. Verzoekster maakt in het voorwerp van haar beroep geen melding van een beslissing tot weigering van het acteren van een aankomstverklaring en tot weigering van het acteren van een verklaring van samenwoning, alleszins voegt zij zulke beslissingen niet toe bij het verzoekschrift, noch verduidelijkt zij dat het mogelijkwijze om een impliciete beslissing zou gaan.

In zoverre het middel gericht is tegen het niet willen acteren van een aankomstverklaring en een verklaring van samenwoning, is het middel niet gericht tegen de bestreden beslissing en bijgevolg onontvankelijk. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekster toont door deze uiteenzetting niet aan in welk opzicht de bestreden beslissing genomen is met overtreding van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten of waaruit de machtsoverschrijding zou bestaan. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

4.5.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing vermeldt dat zij werd genomen op basis van artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet en op basis van artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische of diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit."

Uit artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat verzoekster normaal gezien haar aanvraag vanuit het buitenland moet indienen. Slechts in drie welomschreven gevallen kan zij dit in België doen bij

het gemeentebestuur van haar verblijfplaats: 1. als zij reeds beschikt over een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden 2. als zij reeds beschikt over een machtiging tot verblijf van maximaal drie maanden 3. als zij zich bevindt in buitengewone omstandigheden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich beschouwt als zich bevindend in het geval omschreven onder 2°, namelijk zij was gemachtigd tot een verblijf van maximaal drie maanden: zij was in het bezit van een toeristenvisum van acht dagen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeksters visum geldig was van 21 augustus 2010 (datum binnenkomst) tot 29 augustus 2010 (einde geldigheidsduur van acht dagen) en dat zij zich op het moment van het indienen van de aanvraag op 13 september 2010 in illegaal verblijf bevond.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de vreemdelingenwet en er wordt vermeld dat zij niet alle in artikel 12bis, § 2 bedoelde bewijzen heeft ingediend. Deze niet ingediende bewijzen worden opgesomd. Tevens wordt verwezen naar artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Artikel 26, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

*“§ 2. Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.
Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.
(...)”*

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de vreemdelingenwet. Dit is het hoofdmotief van de bestreden beslissing en dit motief strookt met de gegevens van het dossier: op het moment van het indienen van de aanvraag op 13 september 2010 was verzoekster niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of tot een verblijf van maximaal drie maanden. De geldigheidsduur van verzoeksters visum verstreek op 29 augustus 2010 waarna zij op illegale wijze op het grondgebied verbleef. In de bestreden beslissing wordt verder verduidelijkt dat verzoekster niet alle in artikel 12bis, § 2 bedoelde bewijzen voorlegt (verklaring wettelijke samenwoning, medisch attest, attest ziektekostenverzekering, uittreksel strafregister, bewijzen duurzame relatie, geboorteakte, bewijs ongetrouwde staat). Verzoekster betwist niet dat zij deze stukken niet heeft voorgelegd.

Verzoekster voert aan dat door de verhuizing van haar partner van de ene gemeente naar de andere net tijdens de periode van de geldigheid van haar visum, er problemen gerezen zijn en zij daardoor niet tijdig haar aanvraag heeft kunnen indienen. Verzoekster voert deze elementen voor het eerst aan in het kader van huidig beroep. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfsituatie van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op de stukken van het dossier en dat verzoekster niet aantoont dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn.

Waar verzoekster erop wijst dat de bestreden beslissing geen motivering bevat inzake de voorafgaande feitelijkeheden en de redenen waarom zij haar aanvraag niet vroeger kon indienen, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en naar het feit dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat verzoekster niet betwist dat de geldigheidsduur van haar visum verstreken was en dat zij niet de vereiste documenten heeft voorgelegd. De bestreden beslissing is bijgevolg genomen omdat verzoekster niet voldeed aan de wettelijke vereisten ter zake. Dergelijke vaststelling dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke vereisten en dat op deze wijze de situatie omschreven in artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van de beslissing, zonder dat de verwerende partij

gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen, zoals de feitelijke situatie van verzoekster en de verhuis van haar partner in de periode van de geldigheidsduur van haar visum.

In de mate waarin verzoekster zou menen dat de feitelijke omstandigheden van de zaak buitengewone omstandigheden uitmaken zoals bedoeld in artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet, waarop niet zou zijn geantwoord, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekster haar aanvraag heeft gesteund op buitengewone omstandigheden en dat hierop bijgevolg niet diende te worden geantwoord in de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de burgemeester volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de burgemeester heeft in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding geoordeeld dat verzoekster niet voldeed aan de voorwaarden vastgelegd in artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 1° en 2° en dat ze niet alle vereiste bewijzen heeft overgelegd, en een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag ter kennis gebracht door middel van een bijlage 15*ter*. De door verzoekster aangevoerde grieven maken niet aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen of zich zou gesteund hebben op een foutieve feitenvinding, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht niet kan worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster toont niet aan dat er *in casu* sprake is van een niet correcte feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. *In casu* zet verzoekster er niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machtsafwending zou bestaan.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET